

[Hans Nielsen.]

idet Ministeren bemyndiges til at overføre al Valuta og Værdipapirer af udenlandsk Oprindelse til en Central under Nationalbanken; men det er sikkert den eneste Maade, hvorpaa man kan faa fuldt Herredømme og Kontrol over, hvorledes Valutaen anvendes. Det har vist sig, at store Dele af den Valuta, som vort Landbrug skaffer til Veje, og man kan vel sige skaffer til Veje under vanskelige Forhold, bliver misbrugt til Indkøb af Luxusvarer, som vi meget godt kan undvære i Øjeblikket, og som vi slet ikke har Raad til at købe, og naar man ikke kan standse denne Trafik paa anden Vis, maa man skride til Foranstaltninger som de her foreslaaede.

Det bestemmes, at ingen fremmede Varer kan komme over Landets Grænse uden en Valutaattest, og det tør vel antages, at Nationalbanken og de Myndigheder, som nu kommer til at administrere Loven, dermed faar fuldt Herredømme over Valutaen, og at de er i Stand til at handle saaledes, som det tjener Landet og Erhvervene bedst.

Det forekommer mig ogsaa, at Forslaget betrygger de gode og solide Erhverv, saa langt som man kan betrygge dem. Det bestemmes, at Landbruget og Eksportindustrien, som er dem, der er valuta-skabende, først og fremmest skal have Valuta, og det vil selvfølgelig blive overholdt, derom føler jeg mig forvisset. I første Række efter disse kommer saa de øvrige produktive Erhverv, og bagefter følger den Import, som man efter min Formening ikke har Raad til og heller ikke behøver. Det forekommer mig derfor, at Forslaget tager det fornødne Hensyn til de producerende Erhverv, og efter alt, hvad jeg ved, vil der ogsaa kunne tilvejebringes en saadan Ordning, at heller ikke vore Banker har nogen Grund til at føle sig brøstholdne. Jeg kan derfor anbefale Forslaget paa det bedste.

Samtidig maa jeg udtale min Glæde over, at Ministeren bebudede, at den meget stramme Kreditindskrænkning, som vi har haft i længere Tid, vilde blive mildnet. Den har allerede haft meget alvorlige Følger for saa at sige alle Samfundsklasser. Det er ikke alene Gaardmænd og Husmænd, men det er ogsaa Købmænd og Haandværkere paa Landet, Forretningsfolk i Byerne, Industrien o. s. v., der har klaget over de store Vanskeligheder, de har haft ved at faa rede Penge, endogsaa til Dækning af saadanne Udgiftsposter som Arbejds løn. Selv i Tilfælde, hvor man er mødt med

Kreditforeningsobligationer og har kunnet deponere langt større Beløb end det, man skulde have i Bankerne til Arbejds løn, har det været umuligt.

Maa jeg til Slut rette et Spørgsmaal til den højtærede Minister vedrørende Nationalbanken. Nationalbanken har naturligvis ikke nogen juridisk Forpligtelse til at holde Kursen paa Kreditforeningsobligationer oppe i et, skal vi sige blot, nogenlunde anstændigt Niveau; men paa den anden Side er Nationalbanken den Bank, der skal overvaage hele vort Lands Økonomi, og naar saadanne gode Værdipapirer som vore Kreditforeningsobligationer falder til en ganske urimelig lav Kurs, saaledes at det paa en Maade, skal vi sige undergraver Tilstanden til Landets Økonomi i Udlandet, forekommer det mig dog i alt Fald, at Nationalbanken har en moralsk Forpligtelse til at tage Affære og sørge for, at det dog heller ikke drives alt for vidt paa dette Omraade.

Saa vidt man kan se af Nationalbankens Regnskab har den kun i ringe Grad, bestræbt sig for at hævde vore Obligationskurser, som efter min Opfattelse overfor Udlandet staaer som en Maalestok for, hvor sundt og økonomisk velfunderet det danske Samfund er. Jeg vil derfor slutte med en Henstilling til den højtærede Handelsminister om at forhandle med Nationalbanken, om dette Spørgsmaal, der jo er af saa uhyre stor Betydning ikke alene for Bedømmelsen af Landets Økonomi, men ogsaa for mangfoldige Virksomheder og Forretninger, som skal benytte Obligationerne i deres daglige Virksomhed som Basis for hele deres Tilværelse og Virke.

Madsen-Mygdal: Vi kan fra mit Partis Side under de i Øjeblikket foreliggende Omstændigheder give Hovedbestemmelserne i dette Lovforslag vor Tilslutning, men jeg ønsker at tilføje, at vi gør det ikke med Glæde, men vi maa tværtimod i høj Grad beklage, at Forholdene har udviklet sig saaledes, at en Lov som den her foreslaaede ikke uden videre kan afvises. Vi erkender imidlertid, at den nuværende Tilstand med Hensyn til Valutaforhandling og Valutafordeling er af en saadan Beskaffenhed, at den ikke ret godt kan fortsættes uforandret, men at det bliver nødvendigt at træffe Foranstaltninger til Sikring af uhindret Adgang til Valutadækning for de for vort Lands økonomiske Liv mest nødvendige Indkøb i Udlandet, og at der maa gøres et alvorligt Forsøg paa at tilvejebringe en mere ensartet og effektiv Sønndring mellem